

William
ROPP

woord HILDE PAUWELS beeld ELIN HOYLAND

Vissers zijn voor geen kleintje vervaard. Wie op de Beringzee, tussen Alaska en Rusland, aan de slag gaat, maakt veel kans op een filmpje in 'Deadliest Catch' van Discovery Channel. De vissersboten moeten nogal wat trotseren: ijsschotsen, verraderlijke rotskusten en uiterst wisselvallig weer. Het ene moment is het windstil; dan steekt er een zware storm op.

Corey Arnold haalde zijn eerste vis boven toen hij nog luiers droeg. Dat althans vertellen zijn ouders; zelf herinnert hij het zich niet meer. Als kleine jongen mocht hij in elk geval vaak mee met zijn vader, die graag een lijntje gooide om van hectische werkdagen te bekomen. Voor de jonge Corey werd het een passie, een stuk van hemzelf. Op school tekende hij voortdurend vissen, hij fantaseerde over het vangen van exotische exemplaren. Bij verkleedpartijen voor carnaval droeg hij steevast een vissers-outfit. Zijn jongensdroom móest en zou uitkomen.

Harde stiel

Toen het, jaren later, zover was, kwam Corey Arnold er al gauw achter dat professionele visserij minder ontspannend is dan hij als jonge knaap vermoedde. Maar het geeft hem veel voldoening, ondanks het ronduit harde leven aan boord. "Het leven van een visser wordt nogal eens geromantiseerd, maar het is weinig glamourvol om tweeëntwintig uur per dag met krabben bezig te zijn. Het voldane, tevreden gevoel is er pas wanneer je levend de haven bereikt, het schip volgeladen is met krabben en je er nog een behoorlijke som geld voor krijgt ook." Met krabben bedoelt Arnold koningskrabben, beesten met een spanwijdte van twee meter en scharen waarmee je heggen kunt snoeien. Deze *Paralithodes camtscha-*

ticus is felbegeerd vanwege zijn pure smaak. Maar voordat u in een restaurant de scharen kraakt en het zachte vlees savouereert is er al een lang en niet ongevaarlijk parcours afgelegd – iets waar maar weinig visliefhebbers bij stilstaan, en de *fotograaf* Arnold wil ons dat graag tonen. Zijn beelden laten de riskante en harde kant van het vak ten volle zien, maar soms zijn ze ook erg aantekelijk – zózeer dat Arnold tussen zijn fanmail geregeld verzoeken vindt van jongelui die mee de Beringzee op willen. Een beleefd maar duidelijk 'nee' is dan steevast het antwoord, want binnen de visserij geldt het krabvissen in het hoge Noorden als de moeilijkste discipline. En Arnold kan het weten: hij kreeg zijn gedroomde *crabbing job* bepaald niet in de schoot geworpen.

Giftig

Het jongensboek begint in Californië. In zijn tienerjaren woonde Corey Arnold in deze prachtige, zonovergoten staat. Niet de beste plek voor visserijaspiraties echter, en daarom trok Arnold er tijdens een lange zomervakantie op uit naar Alaska, om er samen met een vriend een baantje op een vissersboot te zoeken. Ze reisden naar Homer, een stadje waar vooral heilbot aan wal wordt gebracht. De jongens kenden er niemand. Ze liepen langs de kaden en probeerden hun diensten aan de vissers te slijten – zonder succes. Bij de Norquest hadden ze meer geluk. Deze boot lag op

Corey Arnold haalde zijn eerste vis boven toen hij nog luiers droeg. Dat althans vertellen zijn ouders; zelf herinnert hij het zich niet meer. Als kleine jongen mocht hij in elk geval vaak mee met zijn vader, die graag een lijntje gooide om van hectische werkdagen te bekomen. Voor de jonge Corey werd het een passie, een stuk van hemzelf. Op school tekende hij voortdurend vissen, hij fantaseerde over het vangen van exotische exemplaren. Bij verkleedpartijen voor carnaval droeg hij steevast een vissersoutfit. Zijn jongensdroom móest en zou uitkomen.

Tussen

Toen het, jaren later, zover was, kwam Corey Arnold er al gauw achter dat professionele visserij minder ontspannend is dan hij als jonge knaap vermoedde. Maar het geeft hem veel voldoening, ondanks het ronduit harde leven aan boord. “Het leven van een visser wordt nogal eens geromantiseerd, maar het is weinig glamourvol om tweeëntwintig uur per dag met krabben bezig te zijn. Het voldane, tevreden gevoel is er pas wanneer je levend de haven bereikt, het schip volgeladen is met krabben en je er nog een behoorlijke som geld voor krijgt ook.” Met krabben bedoelt Arnold koningskrabben, beesten met een spanwijdte van twee meter en scharen waarmee je heggan kunt snoeien. Deze *Paralithodes camtschaticus* is felbegeerd vanwege zijn pure smaak. Maar voordat u in een restaurant de scharen kraakt en het zachte vlees savouereert is er al een lang en niet ongevaarlijk parcours afgelegd – iets waar maar weinig visliefhebbers bij stilstaan, en de *fotograaf* Arnold wil ons dat graag tonen. Zijn beelden laten de riskante en harde kant van het vak ten volle zien, maar soms zijn ze ook erg aanstekelijk – zózeer dat Arnold tussen zijn fanmail geregeld verzoeken vindt van jongelui die mee de Beringzee op willen. Een beleefd maar duidelijk ‘nee’ is dan steevast het antwoord, want binnen de visserij geldt het krabvissen in het hoge Noorden als de moeilijkste discipline. En Arnold kan het weten: hij kreeg zijn gedroomde *crabbing job* bepaald niet in de schoot geworpen.

Het jongensboek begint in Californië. In zijn tienerjaren woonde Corey Arnold in deze prachtige, zonovergoten staat. Niet de beste plek voor

visserijaspiraties echter, en daarom trok Arnold er tijdens een lange zomervakantie op uit naar Alaska, om er samen met een vriend een baantje op een vissersboot te zoeken. Ze reisden naar Homer, een stadje waar vooral heilbot aan wal wordt gebracht. De jongens kenden er niemand. Ze liepen langs de kaden en probeerden hun diensten aan de vissers te slijten – zonder succes. Bij de Norquest hadden ze meer geluk. Deze boot lag op de wal: na het zware winterseizoen was het schip aan een opknapbeurt toe. Arnold en zijn vriend kregen van de eigenaar tal van klussen te doen. De onderhoudsproducten en de verf waren behoorlijk giftig, maar de jongens maalden er niet om. Tijdens het werk vroegen ze honderduit naar het vissen op koningskrabben. De booteigenaar had schik in de gretige knapen en hij bood hun een baantje als dekknecht aan, op de eerstvolgende tocht. Maar uiteindelijk ging het feest niet door. “Achteraf misschien maar goed ook, want de boot was onbetrouwbaar. Je moest wel heel wanhopig of onervaren zijn om daarmee de Beringzee op te willen”, vertelt Corey Arnold. Even later kwam er een beter aanbod. In Bristol Bay kon Arnold mee met een zalmvisser. Het beviel hem zo goed dat hij vijf jaar lang elke zomer meeging. Rijk werd hij er niet van, integendeel, maar Arnold zag het als een avontuur en een leerschool. Op zijn vrije dagen verkende hij, gewapend met een geweer tegen de beren, de toendra. Na de zomermaanden in Alaska, de *Last Frontier State*, ging Arnold terug naar Californië, terug naar school. Hij volgde een opleiding tot fotograaf, iets wat hem net als de visserij na aan het hart lag. Een dilemma? Toch niet. Corey Arnold koos voor het ruime sop en nam zijn camera, weliswaar stevig ingepakt, gewoon mee. Hij liet het baantje bij de zalmvisser voor wat het was en ging op zoek naar ander, beter betaald werk.

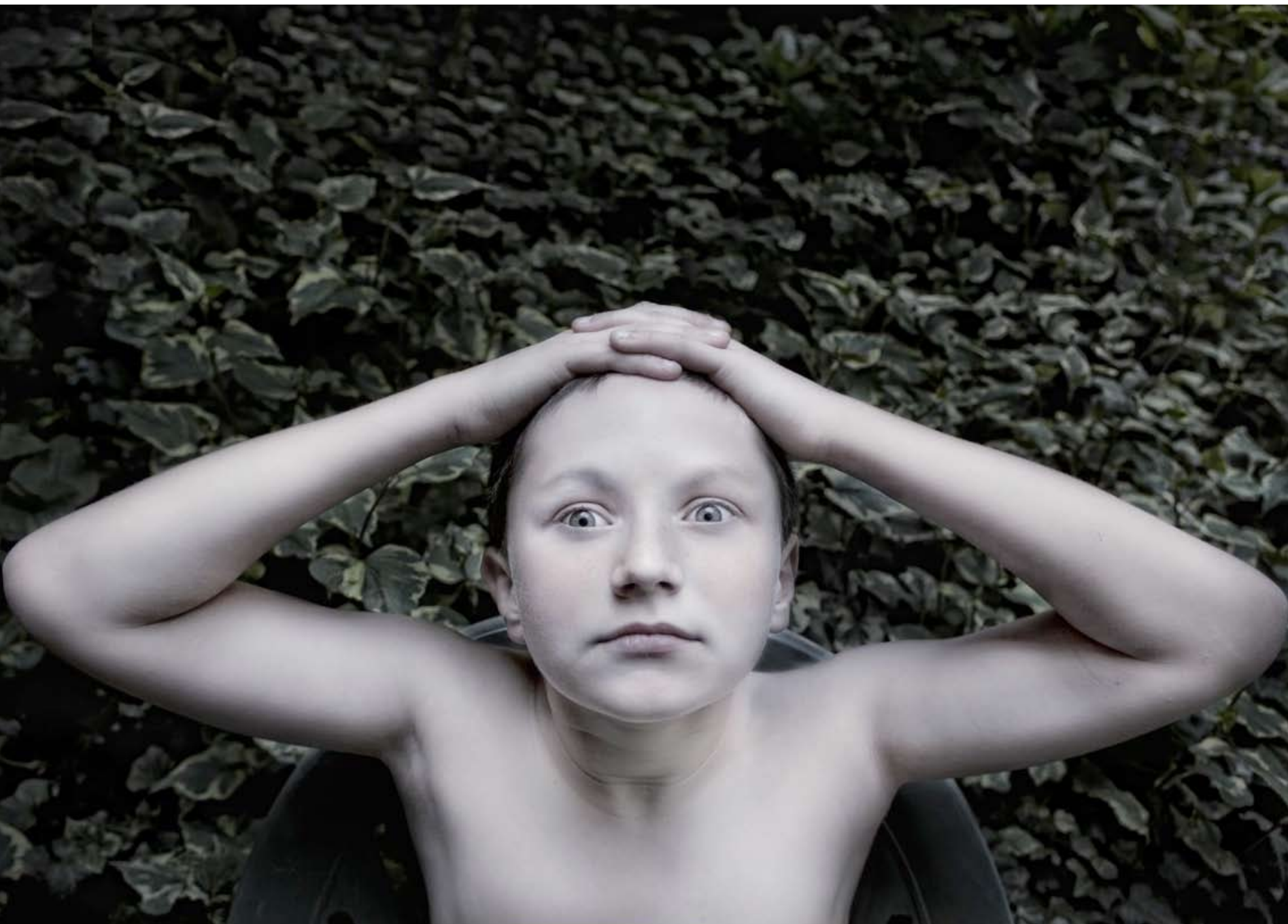
Opnieuw liep hij langs de kaden, deze keer in Seattle. Een visser bood hem een job aan als dekknecht en keukenhulp, maar dat laatste schrikte hem af. Daarna voerde hij een week lang herstellingswerkzaamheden uit aan een vissersboot die vier maanden zou wegblijven om heilbot te vangen. Een naar voorgevoel deed Arnold besluiten niet aan boord te gaan. Later hoorde hij dat de boot was vergaan, niemand van de bemanning

QuoteLor in
eugiamcore feui
ting ea alisci tet
velenim evisi
tetuero od et
adip endrerate

